

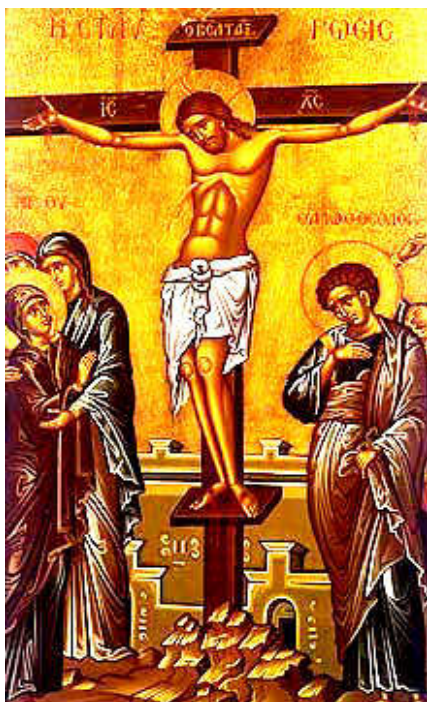
Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

În această săptămână, joi:

Înălțarea Sfintei Cruci

Rai de taină ești, Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit minunat pe Hristos, prin Care pomul Crucii, cel de viață purtător, în pământ a fost sădit. Pentru aceasta, acum înălțat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Axion la Înălțarea Sfintei Cruci

Evangelhia duminicii Convorbirea lui Iisus cu Nicodim (Ioan III, 13-17)

13. Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer.
14. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului,
15. Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.
16. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.
17. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.

IMPORTANT

- ❖ Joi, 14.09.2005, este ziua **Înălțării Sfintei Cruci**, care se serbează prin postire aspră, fiind considerată o zi ce face parte din săptămâna Patimilor – de aceea, chiar la Liturghie se citește Evangelhia Patimilor Domnului.
- ❖ De asemenea, postirea se extinde și asupra fructelor care au semințele dispuse în formă de cruce: nuci, unele soiuri de struguri etc.
- ❖ Conform Tradiției, creștinii aduc la biserică, spre binecuvântare, busuioc și alte flori de sezon, pentru împodobirea Crucii, care va rămâne pe iconostas timp de 8 zile. O parte din busuiocul adus rămâne pentru slujbele bisericesti de peste an, iar restul se împarte creștinilor în a opta zi.
- ❖ Împodobirea Sfintei Cruci se va face miercuri, seara, la slujba Vecerniei. Apoi Crucea împodobită va sta pe Sfânta masă din altar până a doua zi.
- ❖ În cadrul Sfintei Liturghii pe care o vom oficia vom rosti rugăciuni speciale pentru elevii prezenți care încep cursurile școlare. La biserica noastră a devenit deja o tradiție, ca elevii, profesorii, părinții să se adune în rugăciune și să mulțumească lui Dumnezeu pentru fiecare început și sfârșit de an școlar.
- ❖ Cu prilejul **începerii noului an școlar**, urăm succes la învățătură și studiu cu folos tuturor copiilor și tinerilor din parohia noastră, invitându-i joi să ne rugăm împreună pentru bună reușită la învățătură.

Pelerin la locuri și momente sfinte

Schitul Sfânta Cruce din Satul Comănești, comuna Iacobeni, județul Suceava

Este situat pe șoseaua Câmpulung Moldovenesc - Iacobeni – Vatra Dornei, la 20 de km nord – vest de Vatra Dornei, înaintea de Iacobeni, ramificație Ciocănești, 4 km. Din Cocănești pe drumul pietruit prin pădure, se urcă 7 km pe muntele Suhard. Drumul este însoțit până sus de pârâul Recele. Așezământul este construit într-o poiană (pășune alpină), la poalele muntelui Suhărzeli; în împrejurimi din primăvară până în toamnă, există mai multe stâne de oi.

În zonă nu a existat niciodată viață monahală. Prima comunitate călugărească a luat ființă în fosta cabană turistică Recele, reamenajată în 1993 în acest scop. Arhiepiscopia Sucevei și Rădăușilor a aprobat înființarea schitului, iar în 14 septembrie 1993, Arhiepiscopul Pimen a făcut sfințire schitului. Între 14 septembrie 1993 și 14 septembrie 1994, schitul a fost condus de Ieromonahul Constantin Ghimpu, el întocmind și proiectul pentru construcția bisericii și corpul pentru chilii. După 14 septembrie 1994 conducerea schitului a fost încredințată Ieromonarhului Timotei Bilan care își va concentra atenția asupra construirii bisericii. Va fi o biserică din lemn, pe fundație de piatră, în forma de cruce, cu turlă octogonală pe naos. Până la finalizarea construirii bisericii s-a amenajat în cabană un paraclis pentru slujbe și chiliile necesare adăpostirii călugărilor.

La 100 de metri sud de paraclis există a doua clădire destinată pentru chilii și trapeză. Urmează să înceapă și construcția unui corp de chilii.

Schitul Sfânta Cruce – Poiana

Este situat pe șoseaua Târgu Neamț-Fălticeni, ramificație stânga în Poiana, 7 km. Se poate veni la Schit și pe jos prin satul Oglinzi și peste deal, prin pădure 4 km. O altă variantă este Șoseaua Târgu Neamț-Poiana Largului după 10 km ramificație dreapta spre satul Nemțșor, comuna Vânători și de la biserică satului încă 3 km până la schit.

Așezământul e construit pe mijlocul pădurii pe locul numit „Borta Dracului” unde, în luptele din 1944 care s-au dat între români, ruși și germani, au murit circa 1400 de luptători. Schitul este ridicat în

memoria Eroilor Neamului, cu hramul „Înălțarea Sfintei Cruci”.

Părintele Alexandru Argatu de la parohia comunei Boroaia, județul Suceava, fiu al marelui duhovnic Ilarion Argatu de la Mănăstirea Cernica, a avut inițiativa înființării unui schit, în memoria eroilor căzuți în luptele din 1944.

La 7 aprilie 1994, a fost pusă piatra de temelie de către preotul Alexandru Argatu în amintirea eroilor din regimentul 8 vânători de munte și 16 infanterie. Biserica este o construcție din lemn pe fundație de piatră întărită în beton. Catapeteasma este în lemn de stejar, sculptată de preotul Argatu.

Pictura a fost executată în frescă de pictorița Tania Moise și soțul său.

Catapeteasma paraclisului din lemn de stejar și mobilierul sunt sculptate de părintele Alexandru Argatu, iar pictura în frescă din paraclis a fost executată de pictorul Alexandru Argatu.

Anca-Mihaela Fasolă

"Astăzi, mulți oameni au îndrăznit să-și introducă rânduielele lor în rânduielele Sfântului Duh și așa, din ce în ce mai mulți, au început să creadă de capul lor, fără o noimă. Din această cauză, rânduielele cerești s-au făcut pământești, cele duhovnicești - trupești, cele sfinte - păcătoase, cele înțelepte - neghioabe, iar voi nu vedeți năruirea și uitați că se apropie ceasul!"

Părintele Ilarion Argatu

Mari personalități din Vechiul și Noul Testament (9)

Pericopa Evanghelică care se citește astăzi în Sfintele noastre biserici, cuprinde convorbirea lui Iisus Hristos cu Nicodim. Cine este acest personaj al Noului Testament, al cărui nume grecesc se traduce prin „cuceritorul poporului” ?

Nicodim este așadar menționat în Evanghelia lui Ioan. Auzind de noua învățătură a lui Iisus și fiind atras de ea, s-a dus noaptea la El, pentru a avea o convorbire pe această temă. Pentru o înțelegere mai bună a pericopei de astăzi și a momentului descris se recomandă recitirea întregii convorbiri. (Ioan 3, 1-21).

Mântuitorul i-a vorbit lui Nicodim despre renașterea spirituală, prin harul și Taina Botezului, instituit de Hristos. Din discuția purtată cu Iisus, se poate observa că Nicodim nu a putut înțelege metaforele folosite de Mântuitorul, dar este impresionat de învățătura și bunătatea Lui. Din acel moment, Nicodim va rămâne de altfel ucenic „într-ascuns” al lui Iisus. Nicodim face dovada unui curaj demn de admirat. Astfel,

el a fost cel care, în cadrul Sinedriului¹, a protestat împotriva procedurii prin care Iisus era condamnat la moarte fără a I se da șansa de a Se apăra.

Sinedriștii, în dorința de a-L ucide pe Iisus călcau în picioare prescripțiile Legii: „Deci slujitorii au venit la arhierei și la farisei; și aceia le-au zis: «De ce nu l-ați adus ? » Slujitorii au răspuns: «Niciodată n-a vorbit un om așa acum vorbește omul acesta». Și le-au spus fariseii: «Nu cumva și voi ați fost amăgiți ?; e cineva dintre căpetenii care să fi crezut în el ? sau dintre farisei ?... Dar această mulțime care nu cunoaște legea, blestemată este !...». Iar Nicodim a fost cel care în mod indirect i-a luat apararea, zicând: «Oare Legea noastră îl osândește pe om, fără ca mai întâi să-l asculte și să cunoască ce a făcut ? » (Ioan 7, 45-53).

Acest fariseu se dovedește a fi un om de o rară noblețe sufletească, în stare să se jertfească. Astfel, la coborârea de pe cruce a lui Iisus și punerea Lui în mormânt, Nicodim este prezent alături de Iosif din Arimateea (de asemenea un alt membru al Sinedriului, despre persoana căruia puteți revedea câteva detalii în numărul 180 al revistei parohiale). Cei doi aduc daruri de preț, aloe și mirodenii pentru a îmbălsăma Sfântul Trup al lui Iisus. (Ioan, 19, 38-40).

În jurul acestui mare bărbat s-au născut o serie de legende. Există chiar o evanghelie a lui Nicodim, o scriere apocrifă, deși nu este foarte sigur dacă numele său este unul și același cu numele Naqdimon ben-Gorion, nume care apare în Talmudul evreiesc. Mai întâi ucenic al lui Hristos „într-ascuns”, apoi, după Sfânta Înviere, propovăduind în mod public, Nicodim a fost batjocorit și alungat din Sinedriu și chiar din Țara Sfântă. Totuși, marele învățat Gamaliel, colegul său, făcându-i-se milă de Nicodim, l-a luat la el și i-a purtat de grijă până la sfârșitul vieții, după care l-a îngropat aproape de Sfântul Arhidiacon Ștefan, întâiul mucenic.

Biserica Ortodoxă a stabilit ca zi de cinstire a sa, data de 4 ianuarie a fiecărui an.

Iată, așadar, toate aceste referințe evidentiază faptul că înțelegerea patimilor și a jertfei Mântuitorului Hristos nu era o chemare adresată doar ucenicilor și apropiaților Săi, ci și tuturor celor dornici a cunoaște taina mântuirii, precum acest Nicodim. Astfel, la fel ca ucenicii, ca Nicodim și ca mulți alții asemenea lor, suntem și noi chemați a ne pregăti pentru înțelegerea Crucii, a Jertfei Mântuitorului, spre a purta și noi cu demnitate propria cruce a vieții, în sens de misiune creștină curajoasă și jertfelnică, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Mai ales părinții, mentorii și educatorii suntem îndatorați a prelua rolul pregător la care ne cheamă Mântuitorul prin exemplul Său dumnezeiesc. Altfel spus, *să ne pregătim ca să pregătim*, având în vedere mai ales generațiile tinere. Importanța formării tinerilor este conferită de imaginea pe care o reprezintă ei pentru adulți – viitorul. Relația dintre instrucție, educație și viitor este fără îndoială una de interdependență – clădindu-se una pe alta. Profesorul, în calitatea lui

esențială de om, aduce elevului, alături de volumul de cunoștințe și propriul model comportamental.

A ști să transformi mai răul în rău și răul în bine, cu gândul la mai bine și credința în cel mai bine este mai important decât orice poate deprinde un om. Astfel de îndemnuri ne sunt conferite și de înțelepciunea neamului conservată în vechile proverbe: „Când Dumnezeu îți închide o ușă, El îți deschide o fereastră!”

Această metaforă a ferestrei deschise este bogată în înțelesuri pilduitoare pentru actul educației. Omul devine om când își cunoaște rosturile lui în lume, când își află identitatea și căile de păstrare a acesteia. Bucuria lui vine tocmai din a continua *să fie*, iar împlinirea o aduce nu trufia *că este*, ci puterea, forța de a rămâne ceea ce a *fost să fie*. Or, el a fost să fie Om!.

Considerăm esențial ca prin actul educativ să îl ajutăm pe celălalt, oricne ar fi el, să-și motiveze prezența în lume ca om. Sigur, drumul parcurs nu este deloc ușor, dar înfrângerile trebuie privite ca încercări trecătoare, din care fiecare iese mai curat și mai motivat în acțiunea autoedificării. Intervențiile externe, în momentele de alegere, sunt importante numai pentru confirmarea, verificarea, confruntarea alegerilor efectuate sau pe cale de săvârșire, toate celelalte variante venite din exterior având predominantă rațională.

Vasilica Onofrei

Învățătura Sfintei Cruci

Un tânăr dornic de aleasă învățătură s-a dus odată la o mânăstire, să-i ceară sfat unui bătrân călugăr:

- Părinte, dați-mi, vă rog, o carte din care să pot învăța cel mai bine cum trebuie să fie un creștin; cum trebuie să gândească, ce trebuie să facă; o carte care să-mi explice toate aceste lucruri! Călugărul i-a spus că are o asemenea carte în chilia sa și s-a dus să o aducă. Însă, după câteva clipe, s-a întors ținând în mână o cruce pe care i-a întins-o tânărului. Văzându-l mirat, i-a spus:

- Fiule, crucea este cea mai de seamă învățătură pe care Dumnezeu i-a dat-o omului. Pentru noi, Mântuitorul S-a jertfit pe cruce, arătându-ne astfel ce înseamnă să iubești, fiindcă a făcut acest lucru din dragoste pentru oameni. Crucea înseamnă tocmai calea pe care omul ajunge la iubire, adică la Dumnezeu. Cel ce știe să-și poarte crucea, poartă cu el, în același timp, harul și iubirea Domnului. De aceea, crucea nu este o povară, ci o bucurie; când te dăruiești celui drag, nu o faci cu tristețe și cu reținere, ci cu bucurie și entuziasm. Crucea înseamnă, deci, curaj, răbdare, dar, mai ales, dragoste.

Doreai o carte pe care să o citești cu ochii și a cărei învățătură să îți lumineze mintea. Iată, în schimb, crucea, o carte pe care o vei citi cu sufletul și a cărei învățătură îți va lumina întreaga viață.

¹ Sinedriul era cel mai înalt for de judecată al iudeilor, cu sediul în Ierusalim, numărând șaptezeci de membri (plus arhiereul în funcțiune), fiind alcătuit din arhierei, preoți, saducheii, farisei, carturari și batrâni ai poporului.

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

Am citit în Sf. Evanghelie de astăzi, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca să se mântuiască lumea prin El. Expresia *mântuirea lumii* comportă mai multe aspecte. Mai întâi, zicem că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să învețe lumea adevărurile dumnezeiești.

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca să izbăvească pe om de frica morții. De ce? Pentru că până la venirea lui Iisus Hristos, lumea trăia cu această frică: moartea trupului nu însemna nimic bun pentru om, ci dimpotrivă.

Fiul lui Dumnezeu a dovedit, prin învierea fiicei lui Iair, prin învierea fiului văduvei din Nain, prin învierea lui Lazăr și prin moartea și Învierea Sa, că El are putere asupra morții și că sufletul omului este nemuritor.

De asemenea le-a dovedit că sufletul omului este prețuit înaintea lui Dumnezeu. Le-a mai dovedit că oamenii prin sufletele lor sunt fiii lui Dumnezeu, trimiși pe pământ, pentru scurt timp ca să se pregătească pentru viața cea veșnică.

Mântuitorul Hristos i-a învățat pe oameni că Dumnezeu a creat lumea din iubire față de oameni, și tot din iubire față de oameni, l-a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca lumea prin învățătura lui să se poată mântui.

În al doilea rând zicem că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să-i învețe pe oameni a trăi sfințenia, mijlocul prin care putem ajunge la asemănarea cu Dumnezeu și dobândirea împărăției Sale veșnice și fericite.

Iată cuvântul Mântuitorului: *„Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață.”* (Ioan V, 24). Deci ascultarea față de Dumnezeu ridică pe om deasupra judecării faptelor, astfel încât, la sfârșitul vieții, el trece de la viața vremelnică la viața veșnică, în Împărăția lui Dumnezeu, în raiul fericirii nesfârșite. Prin Fiul lui Dumnezeu privim cu nădejdea vieții moartea trupului nostru, căci ne preocupă mai mult a veghea pentru ca nu lăsa să ne cuprindă moartea sufletului.

În al treilea rând zicem că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să se aducă pe Sine jertfă de răscumpărare pentru păcatele oamenilor, din toate timpurile, înaintea dreptății lui Dumnezeu.

Prin jertfa de răscumpărare înțelegem că Fiul lui Dumnezeu s-a lăsat de bunăvoie, arestat, judecat de oameni, condamnat la moarte „pentru noi și pentru a noastră mântuire” fiind răstignit pe Cruce.

Astfel, atât minunile săvârșite în lume, cât și învățăturile despre viața cea veșnică, despre nemurirea sufletului, cât și poruncile lui Dumnezeu, precum și jertfa supremă a răstignirii pentru iertarea păcatelor oamenilor, toate împreunate, fac parte din *opera de mântuire a lumii*. Astfel, Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât și pe Fiul Său, cel unul născut l-a dat, ca lumea să se mântuiască prin El.

Am constatat cu multă bucurie că Fiul lui Dumnezeu a luat trup omenesc și a adus cu Sine Evanghelia mântuirii sufletelor. Desemenea, ne-a învățat în mod concret și precis, ce să facem ca să ne mântuim sufletele.

Nouă oamenilor ne revine misiunea să ascultăm și să urmăm îndemnul Evangheliei pentru mântuirea sufletelor, să ne silim s-o învățăm și să ne străduim să împlinim poruncile lui Dumnezeu și atunci cu siguranță că mântuirea sufletelor se va realiza, prin această împreună-lucrare dintre Dumnezeu și oameni.

Iar sufletele eliberate de minciunile și ispitele diavolului după viața pământească, vor începe viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu, în raiul desfătărilor cerești. Neascultarea, nepăsarea sau neglijența în împlinirea poruncilor înseamnă lipsă de interes pentru mântuirea personală, zădărnicierea planului divin de salvare a omului, lăsând fără finalitate mila și iubirea lui Dumnezeu. Pentru asemenea oameni nepăsători și răi se împlinește proorocirea dreptului Simeon, care a prezis, cu ocazia închinării pruncului Iisus în templul din Ierusalim, când a zis către Sfânta Fecioară Maria că Acesta a venit în lume „*spre înălțarea și căderea multora.*” (Luca II, 34)

În viața de fiecare zi vedem că Dumnezeu este bun și cu oamenii păcătoși. Ca un Părinte iubitor așteaptă răbdător îndreptarea fiecăruia, lepădarea de cel rău și de toate faptele care ne degradează, ne coboară de la demnitatea de fii ai lui Dumnezeu la asemănarea cu faptele necuvântătoare. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu ca să strice lucrurile diavolului. (I Ioan III, 8).

A consemnat Georgiana Bălan

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.